

hora heterogènia com per garantir, no només la continuïtat del projecte, sinó l'existència de tot un món de possibilitats. No us creïeu pas que el Xiprer és només un menjador social.

D'entre els múltiples missatges que podem escoltar o llegir a diari, uns quants ens parlen dels riscos del món en el qual vivim. D'altres, però, ressalten el moment de canvi que s'intueix. Parlen de fer un món diferent, de viure en una nova consciència, d'obrir espais interiors i viure més d'acord amb la pau, l'amor, la felicitat. Moltes i moltes persones d'arreu cerquen espais i experiències que els apropin a una vida on l'espiritualitat es converteixi en la columna vertebral de la seva vida. Doncs bé, no cal anar gaire lluny per descobrir que al Xiprer, ja fa temps que s'hi viu en aquesta dimensió de fer un món millor.

SI FÓSSIM A L'ÍNDIA, DIRIEN QUE AIXÒ ÉS UN ASHRAM. Si fóssim a les Amèriques, dirien que això és un Centre Espiritual. Sortosament, el Xiprer és el Xiprer. No imita ningú. No pretén convertir-se en res més del que sempre ha estat la seva missió: un centre d'acollida. Un lloc on viure en plenitud, paradoxalment a través d'una actitud de pobre. A ningú se li escapa que aquesta arrel és profundament cristiana. A partir d'ella es projecta cap al món, sense exclusions, sense distincions, i amb una lenta però inexorable capacitat d'innovar.

No tindria massa sentit parlar de tota aquesta experiència i no dir ni paraula de la **Mercè Riera**, la inspiració del projecte conjuntament amb el que fou el seu home, en **Xavier Quincoces**. Al llarg d'aquest any ha rebut distincions públiques de les més importants, encara que jo sé el que li ha costat pair-ho. No pas perquè no sigui agraïda, sinó

ser l'amor. Un amor que uneix i que crea. Un amor que fa de l'experiència del Xiprer una de les millors que es poden viure. Potser és per això que ens agrada ser-hi. Potser intuïm alguna fragància d'aquest amor que ens converteix en amor.

Xavier Solanas

Guix explica les seves experiències davant d'Esteve Humet i Mercè Riera.

Xavier Solanas

Espectacle de godspel per part del quadre escènic del Xiprer.

El Xiprer

La Porxada convertida en un gran menjador obert, públic...

perquè el seu compromís ho és també des de l'austeritat, la humilitat i l'actitud del pobre. Però a més, li costa entendre el reconeixement personal quan l'obra s'esdevé gràcies a l'esforç de tantes i tantes persones.

PERÒ ÉS INNEGABLE QUE, LI AGRADI MÉS O MENYS, EL SEU ÉS UN LIDERATGE EXEMPLAR.

Reconec que la seva capacitat de donar-se als altres supera la meua capacitat d'entendre la generositat i l'amor per l'altre. Ella és una dona acollidora. Només així casa seva podia ser un centre d'acollida. Però el millor del cas és que aquesta actitud neix d'una completa vocació de món interior. De fet no fa altra cosa que estendre cap als altres l'amor de Déu que l'inspira. Potser per això si està bé al seu costat. Emanava senzillament allò que potser tots anem cercant, ves a saber a través de què o de qui.

Quan es va celebrar l'acte del X aniversari, a l'Auditori, vaig poder expressar que per a mi el Xiprer era i és una completa experiència d'amor. No puc més que afirmar-ho novament. Me'n vaig adonar quan vam visionar per primer cop el vídeo que recollia les imatges d'aquests deu anys. Era impossible de reprimir les llàgrimes de goig davant d'una realitat que ens ultrapassava. Que és més gran que nosaltres. Aquest absolut només pot

XAVIER GUIX
Psicòleg-Voluntari
del Xiprer